Αττικά καί... ἄλλα

Ειδικός

Ὁ εἰδικός εἶναι κάποιος, πού μαθαίνει ὅλο καί περισσότερα γιά ὅλο καί λιγότερα.
Νικόλας Μάρραιη Μπάτλερ

η αλλη οψη

ΤΗΣ ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Γυναικεῖο ζήτημα...

Μερικές φορές χρειάζεται πολλή ψυχραιμία καί σκέψη ἀντικειμενική (ὅση μπορεῖ νά γίνει) καί αὐτό πού λένε «μεγαλεῖον ψυχῆς» γιά νά μή πέσει μιά γυναίκα στή παγίδα τοῦ καιροῦ καί γίνει ἡ καρικατούρα αὐτοῦ πού, μέ περισσότερες ἤ λιγότερες ὑπερβολές, ὀνομάζουμε «φεμινίστρια». Μά, ἀλήθεια σᾶς λέω, χρειάζεται πολύ κουράγιο. Καί φλέγμα καί αὐτοσυγκράτηση κι ὅλες τίς συναφεῖς ἐκεῖνες ἀρετές πού οὔτε τίς ἔχει μοιράσει ὁ Θεός μέ τή σέσουλα στίς κυρίες αὐτοῦ τοῦ κόσμου, οὔτε στήν ἀγορά στή διατίμηση.

Ἀκόμα καί σήμερα, ἀκόμα καί μέσα σ' αὐτή τήν Εὐρώπη τῆς προόδου καί τῆς ἰσότητας, δέν εἶναι καθόλου εὔκολο νά εἶσαι γυναίκα. Εἶναι ἀπέραντα γοητευτικό, εἶναι συχνά συναρπαστικό, ἀλλά εὔκολο δέν εἶναι καθόλου. Ὅσο κι ἄν φαίνεται μερικές φορές παράξενο, δέν εἶναι τό πρόβλημα τῆς «ἴσης ἀμοιβῆς γιά ἴση ἐργασία», οὔτε τό σλόγκαν «νά ἀνατρέφουν καί οἱ δύο τά παιδιά» καί ἄλλα τέτοια, πού φορτώνουν τούς γυναικείους ὤμους μέ παράξενα βάρη. Ἄλλωστε, θά ἦταν ἀπό κουτό μέχρι ἄδικο νά ἐπιρρίψει κανείς τόσο πρόχειρες καί τόσο... φθηνές εὐθύνες στούς ἀνδρικούς ὤμους. Πρόχειρο καί ἀνώφελο. Χώρια πού θά μετέθετε τό πρόβλημα ἐκεῖ πού δέν βρίσκεται, τουλάχιστον ὄχι πιά.

Δυναμικές καί μή δυναμικές, «ἀπελευθερωμένες» (δῆθεν) καί παραδοσιακές (δῆθεν, κι αὐτές καμιά φορά), ἐκεῖνο πού ἔχουν πρῶτο - πρῶτο νά ἀντιμετωπίσουν εἶναι μιά καθαρή ἐπιθετικότητα, πού σέ γενικές γραμμές θεωρεῖται ἀπό ὅλους θεμιτή, δοθέντος ὅτι ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ ἐκπορεύεται καί εἰς τό θῆλυ κατευθύνεται. Σᾶς φαίνονται πολύ γενικές αὐτές οἱ ἔννοιες; Δέν εἶναι. Φτιάχτε ὅσους νόμους θέλετε γιά τήν «ἰσότητα», καί μεγαλῶστε τά κοριτσάκια σας μέ ὅλων τῶν εἰδῶν τίς «ἴσες» θεωρίες. Τά κορίτσια εἶναι πάντα ἐκεῖνα πού ὅλο καί περισσότερο θά φοβοῦνται νά βγαίνουν τή νύχτα στό δρόμο, ἐκεῖνα παραμένουν ὁ πρῶτος στόχος τῆς βίας, κι ἡ βία - μέ τή σειρά της - συχνά διαμορφώνει καί τώρα (ὅπως ἔχει διαμορφώσει σέ μεγάλους ἱστορικούς κύκλους) τήν «ἠθική» καί τούς κανόνες τῆς «κυλοφορίας».

Διάβασα μιά εἴδηση χθές, κι ἦταν κι αὐτή χαρακτηριστική ἐκείνης τῆς βαθύτερης «μή ἰσότητας» πού δέν θεραπεύεται μέ διατάξεις νόμου. Μία πόρνη λέει, μάζεψε δεκάρα - δεκάρα μέσα στό δικαστήριο τά λίγα χρήματα πού χρειαζόταν ἕνας νεαρός γιά νά ἀφεθεῖ ἐλεύθερος. Ὁ νεαρός τήν εἶχε ἀπειλήσει μέ μαχαίρι, ἐπειδή δέν εἶχαν τελεσφορήσει τήν προηγούμενη νύχτα οἱ σεξουαλικές του ἐπιδόσεις καί τήν εἶχε θεωρήσει ἀμέσως ὑπεύθυνη... Ἐδῶ, βλέπετε, τό θέμα ἦταν καί κάπως ἐπαγγελματικό καί εἶχε ἄλλες προεκτάσεις. Γιά σκεφτεῖτε ὅμως νά σήκωναν «μαχαίρι», κατά τήν ἴδια λογική, ὅλες ἐκεῖνες οἱ γυναῖκες πού βλέπουν καθημερινά νά μήν «τελεσφοροῦν» τά ὀνειρά τους ὅλων τῶν εἰδῶν, ἐντός καί ἐκτός γάμου! Ἀλλά, αὐτό εἶναι «ἄλλο», μᾶς ἐδίδαξαν οἱ αἰῶνες τῆς ὑποταγῆς καί τῆς ἠθικῆς ἄνευ ἤθους. Οἱ γυναῖκες δέν μποροῦν νά μιλοῦν, οὔτε νά ἀντιδροῦν, οὔτε... Ἄχ, χρειάζεται ἀλήθεια ψυχραιμία γιά νά μή γίνεις μιά ἀπό ἐκεῖνες τίς λυσσασμένες φεμινίστριες πού στά μισά τοῦ δρόμου μοῦ ἔχασαν καί τή λογική καί τήν ταυτότητά τους.

Θέλετε κι ἄλλο; Μιά φίλη χθές τό βράδυ, ἔκλεισε ἀναυδη τό τηλέφωνο ὅταν συνειδητοποίησε ποιός τήν εἶχε καλέσει καί τί τῆς εἶχε πεῖ. Ἕνας πρώην «μεγάλος ἔρωτας». Ἀπό ἐκείνους πού κάνουν τίς «ἀπελευθερωμένες» νά κλαῖνε ἀτέλειωτες νύχτες στό μαξιλάρι τους, κι ὕστερα τά πρωινά νά περνοῦν ξανά καί ξανά καί ξανά χιλιάδες στρώματα πούδρα πάνω στά πρησμένα μάγουλα καί νά φοροῦν γιά τόν κόσμο τό πιό λαμπρό ὑποκριτικό τους χαμόγελο. Ἐκεῖνος ὁ «ἔρωτας» εἶχε τελειώσει ἄδοξα, ἐπειδή ὁ ἄρρην συμβαλλόμενος - κατά τό σύνηθες συμβαῖνον - εἶχε αἰσθανθεῖ «ἀσφυκτικά», νά «πνίγεται» κ.λπ. κ.λπ. Ἦταν ὡραῖο τό φεγγάρι ὅμως χθές, ἡ τηλεόραση δέν ἔπαιζε καί τίποτα σπουδαῖο, ἡ Ἀθήνα ἔχει μισοαδειάσει, γιατί ὄχι; «Τό φαντάζεσαι;», μοῦ εἶπε ἐκείνη ἔξω φρενῶν, «μοῦ εἶπε πολύ πολύ ἁπλᾶ: θά πᾶς ἐκεῖ; Θά ἔρθω κι ἐγώ! "Οχι «νά» ἔρθω «θά» ἔρθω!» Καί ἡ διπλανή σπάζοντας τή σιωπή της: «Ἐσύ, κι ἐγώ, κι αὐτή καί ἡ ἄλλη, δέν θά σκεφτόμαστε ποτέ κάτι τέτοιο, καταλαβαίνεις; ἐπειδή οἱ γυναῖκες περνοῦν μιά ζωή μέ τό φόβο τοῦ «μή» καί τό φόβο τῆς ἀπόρριψης. Ἐπειδή οἱ γυναῖκες ἔχουν μάθει νά δέχονται ἀδιαμαρτύρητα κάθε εἶδους λεκτική ἤ ἔμπρακτη βία. Γι' αὐτό!» Γι' αὐτό;

Ἕνα ἀνσάμπλ γιά πολλές χρήσεις

Τώρα μέ τίς διακοπές ἀναγκάζεται κανείς ν' ἀγοράζει ροῦχα, πού καταλαμβάνουν ὅσο τό δυνατό λιγότερο χῶρο καί μποροῦν νά χρησιμοποιηθοῦν σέ ποικίλες περιστάσεις. Τό γκρί μακῶ φανελάκι τῆς φωτογραφίας (δεξιά) μέ τό ἀσορτί μπικίνι καί τό ἀνοιχτόχρωμο ρέλι στό λαιμό καί τούς ὤμους, μπορεῖ νά παίξει πολλούς ρόλους: μαγιώ (μόνο τό μπικίνι) γιά ὅσες κολυμποῦν ἤ κάνουν ἡλιοθεραπεία γυμνόστηθες· στολή γιά τένις ἤ γιά γυμναστική κάθε εἴδους· βολικό ἀνσάμπλ γιά πρωινό περίπατο· καί τόν χειμώνα, τό «σέτ» μας μετατρέπεται σ' ἕνα βολικό «σέτ» ἐσωρούχων (φανελάκι καί σλίπ)!

Ἡ κοντή ρόμπα – μπουρνούζι (ἀριστερά) εἶναι ἐμπνευσμένη ἀπ' τή στολή τοῦ καράτε κι ἀποτελεῖ ἰδανικό ροῦχο τῆς πλάζ, χωρίς αὐτό φυσικά νά σημαίνει ὅτι δέν θά μποροῦσε νά χρησιμοποιηθεῖ ἐξίσου καί στό σπίτι μετά τό μπάνιο. Ἔχει ἐσωτερικά κορδόνια, μιά μακριά λευκή ζώνη καί σχέδια καί ρέλια ἀπό λευκό ὕφασμα. Συνδυάζεται μέ ἐσπαντρίζ καί μέ μιά... πολύχρωμη ριγέ ἀναπαυτική πολυθρόνα μέ ἀσορτί ὀμπρέλα!

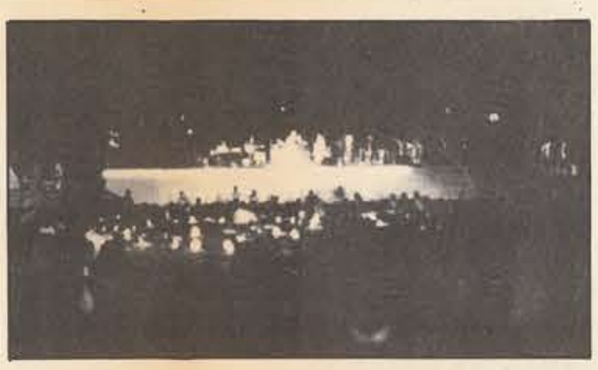

Πάρτυ – σώου καί βουτιές στήν πλάζ τῆς Βουλιαγμένης

ΕΣΠΑΣΕ ΚΑΘΕ ΡΕΚΟΡ Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΚΗΛΑΗΔΟΝΗ

«Γούντστωκ» θύμιζε χθές τό βράδυ τό πλῆθος σέ ὁλόκληρο τό χῶρο τοῦ ΕΟΤ στή Βουλιαγμένη μέ περισσότερα ἀπό 60.000 ἄτομα - κυρίως νέους καί νέες - νά παραληροῦν στό «μπήτς - πάρτυ» τοῦ Λουκιανοῦ Κηλαηδόνη καί τῶν δημοφιλῶν συνεργατῶν του.

«Πάρε μία δυνατή μοτοσικλέτα - πάρε ἄν θές καί τό κορίτσι σου μαζί - ὅλα αὐτά πού σοῦ τή σπᾶνε ξέχασέ τα - ὅσοι τδκαναν δέν ἦταν χαζοί...». Κάπως ἔτσι θά μποροῦσε νά εἶναι διατυπωμένη ἡ πρόσκληση ἀπό τό Λουκιανό Κηλαηδόνη γιά τό χτεσινοβραδινό του θεότρελο «μπήτς - πάρτυ» στή Βουλιαγμένη, πού παρ' ὀλίγο νά... βουλιάξει ἀπό τήν κοσμοσυρροή. Μιά πρόσκληση πού τελικά εἶχε χιλιάδες ἀποδέκτες - νέους στήν συντριπτική τους πλειοψηφία - πού ἀπό νωρίς ἔδωσαν τό «παρών» στήν πλάζ γιά νά χαροῦν τή θάλασσα καί νά ἐξασφαλίσουν μία ἐπίζηλη θέση - μέ σχετικά φθηνό εἰσιτήριο - στό χῶρο γιά τή συναυλία, ἡ ὁποία ἄρχισε γύρω στίς 10.30 χθές τό βράδυ καί συνεχιζόταν καί πέρα ἀπό τά μεσάνυχτα.

Πανζουρλισμός καί χιλιάδες πυροτεχνήματα.

Μ' ἕνα κοινό τραγούδι - σύνθημα, πού τραγουδιόταν ἀπ' τά χείλη τῶν παρισταμένων, παρμένο ἀπό παλιότερο δίσκο τοῦ Λουκιανοῦ. «Πᾶμε μιά βόλτα στή Βουλιαγμένη - εἶναι ἡ νύχτα ζεστή... - ἡ πόλη μᾶς πέφτει στενή...» ὅλοι μέ πολύ κέφι περίμεναν τόν «Ξένιαστο καβαλάρη» καί τήν παρέα του, κάτι νά τούς θυμίσει, κάτι νά σχολιάσει μέ τά τραγούδια του, κάποιες εὐαίσθητες χορδές νοσταλγίας νά τούς δονήσει.

Ὅλ' αὐτά σύντομα ἔγιναν πραγματικότητα. Κάτω ἀπ' τό γεμάτο φεγγάρι, πού χρύσιζε τά νερά οἱ φίλοι καί θαυμαστές τῆς μουσικῆς τοῦ Κηλαηδόνη ἀραδιασμένοι στό γύρω χῶρο ἀπ' τήν ἐξέδρα χάρηκαν τή βραδιά.

Ἡ ἐξέδρα - 40 μέτρα περίπου ἀπ' τήν παραλία - δέν ἄργησε νά φιλοξενήσει πρῶτ' ἀπ' ὅλα τήν ὀρχήστρα τοῦ Μανώλη Μικέλη, πού θύμισε κομμάτια τοῦ Γκλέν Μίλλερ.

Ἀργότερα ἡ Νέλλη Σεμιτέκολο ἔπαιξε «ράγκ - ράϊμ» τοῦ Σκότ Τζόπλιν. Ἀκολούθησε στή σκηνή ἡ ἐκρηκτική παρουσία τοῦ Λουκιανοῦ Κηλαηδόνη, τῆς δημοφιλοῦς Ἀφροδίτης Μάνου καί τῆς μπάντας τους «Θρή ἔντ δή κοῦκος», πού τό κοινό τούς ἀποθέωσε.

Σέ κάποια ἀπό τά κενά μουσικά διαστήματα γνωστά τραγούδια τῶν Μπήτλς. Ἔλβις Πρίσλεϋ, Φράγκ Ζάππα, ἐπιλογῆς τοῦ Γιάννη Πετρίδη, τόνωναν τή νοσταλγική ἀτμόσφαιρα τῆς βραδιᾶς.

Στά παρασκήνια, πάντως, τά ὁποῖα δέν ἦταν... πλωτά, ἐθεάθησαν καί οἱ Νταλάρας – Πάριος.

Οἱ φιλοξενούμενοι τοῦ... οἰκοδεσπότη, Βαγγέλης Γερμανός κι ὅσοι ἄλλοι ἀποδέχθηκαν τήν πρόσκληση καί συμμετεῖχαν ἐνεργά στήν ξέφρενη βραδιά, ἀπέδειξαν πόσο ἀπέχουν τῆς κακῶς ἐνούμενης ἔννοιας τῆς «βεντέτας». Ἁπλά ὅλοι μαζί συνέβαλαν μέ τίς δυνατότητές τους γιά νά μείνει ἀλησμόνητη ἡ ζεστή αὐτή μεγάλη σύναξη καί φυσικά τά κατάφεραν. Ὅλοι κόπιασαν γιά νά φτάσει στό κοινό ἡ στροφή ἀπό δίσκο τοῦ Λουκιανοῦ: «Φεύγουν τά καλύτερά μας χρόνια - μέρα μέ τή μέρα βιαστικά... - κι ἐκεῖνο, πού βλέπω νά μένει τελικά, - εἶναι κάτι νύχτες μέ φεγγάρι...».

Ἕνα τρελό «μπήτς - πάρτυ» τοῦ Κηλαηδόνη, μάλλον ἕνα ὀνειρό τοῦ χρόνων, δέν μποροῦσε παρά νά γίνει στή Βουλιαγμένη, δέν μποροῦσε παρά νά γίνει μιά βραδιά μέ πανσέληνο

Τό πάρτυ του πέτυχε, τ' ὀνειρό του πραγματοποιήθηκε κι ἔτσι θά μπορεῖ πάλι νά τραγουδᾶ, ὅπως πρίν ἕνα χρόνο, μετά τή συναυλία στό Λυκαβητό... «Μές στά τόσα πούχω ζήσει τδζησα κι αὐτό - κι ἦταν τόσο μαγικό! - κι ἦταν ἁπαλό σά χάδι - κι ἤτανε γλυκό τό βράδυ - καί περνοῦσε ἡ ὥρα κι νιώθαμε κοντά πιό κοντά».

Σύσση Καπλάνη

★ Τριμελής Ἐπιτροπή Νέων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητας ἀναχωρεῖ τήν 1η Αὐγούστου γιά τήν Ρουμανία, γιά νά συμμετάσχει στή Διεθνή Κατασκήνωση Ἐρυθροσταυριτῶν Νέων, πού ὀργανώνεται ἀπό τόν Ρουμανικό Ἐρυθρό Σταυρό Νεότητας ἀπό 1-15 Αὐγούστου.

«Θά εἶναι κρίμα νά πεθάνει ὁ Καραγκιόζης μαζί μας!...»

«Μάτια μου μαργιολεμένα γιά προσέξετε καλά γιά νά πιάσετε τόν κλέφτη ποῦχετε στή γειτονιά...» Τό τραγούδι τοῦ Χατζαβάτη συνεχίζεται καί ἡ παράσταση ἤδη ἀρχίζει στό θεατράκι τῆς Λυσικράτους, στό Φανάρι τοῦ Διογένη, στήν Πλάκα. Τό κοινό γελάει, χειροκροτεῖ, διασκεδάζει. Ἀνάμεσά τους κάποιοι τουρίστες, λίγα σχετικά παιδιά μά πολλοί μεγάλοι. Ὁ καραγκιοζοπαίκτης Γιῶργος Χαρίδημος συνεχίζει νά κουνάει πίσω ἀπό τό πανί τίς φιγοῦρες τοῦ Καραγκιόζη μέ τή βοήθεια δυό - τριῶν μικρότερων... ἐπίδοξων τεχνιτῶν. «Κάνω 50 χρόνια αὐτή τή δουλειά, μᾶς λέει καί φοβᾶμαι μή χαθεῖ.

Προσπαθῶ νά τή μάθω στά παιδιά, στά βαφιστήρια μου, πού μέ βοηθᾶνε κάθε βράδυ γιά νά τή συνεχίσουν. Ἔχω διατηρήσει τόν Καραγκιόζη καί τήν τέχνη του ἀπό τόν πατέρα μου, τόν Χρῆστο Χαρίδημο. Κάνω αὐτή τή δουλειά πάντα μέ κέφι, μεράκι. Δέν ὑπερβάλλω, ὅταν λέω πώς κάνω τέχνη. Ἐγώ καί ἐλάχιστοι ἄλλοι ἔχουμε διατηρήσει τόν Καραγκιόζη τόν "Ελληνα. Ὁ ἥρωάς μας εἶναι δημιούργημα τοῦ λαοῦ μας. Ὅλες οἱ ἱστορίες πού κάθε βράδυ παρουσιάζω ἔχουν ἑλληνικά στοιχεῖα.

Ἡ νεώτερη γενιά ἄραγε πόσα ξέρει γιά τόν Καραγκιόζη; Ἡ γραφική φιγούρα, πού μέ κάθε ἱστορία της ἔρχεται νά διαμαρτυρηθεῖ γιά μιά ἀδικία, πόσο ἄραγε ἔχει γίνει κατανοητή καί σεβαστή στούς νεώτερους καραγκιοζοπαῖκτες. Ὁ "Ελληνας Καραγκιόζης τοῦ Μόλλας, εἶναι τό πρότυπο ἀκόμη καί σήμερα τῶν τυχαίων καραγκιοζοπαικτῶν, πού καθημερινά αὐτοχρίζονται.

Σήμερα ζεῖ καί δουλεύει μόνο ἕνας ἀπό τούς παλιούς πρώτους πατεράδες τοῦ Καραγκιόζη, ὁ Παναγιώτης Μιχόπουλος. Σταθεροί στήν γραμμή τῆς ἑλληνικότητας τοῦ Καραγκιόζη εἶναι καί οἱ γιοί γνωστῶν καραγκιοζοπαικτῶν, ὁ Γ. Χαρίδημος, ὁ Σπαθάρης, ὁ Μόλλας καί ὁ Μανωλόπουλος.

«Ὁ Καραγκιόζης θά χαθεῖ» - μᾶς λέει ὁ Γ. Χαρίδημος - «καί ὅπως καί τό ρεμπέτικο τραγούδι θά ξανάρθει κάποτε στό προσκήνιο, ἀλλά καί μέ ἄλλη μορφή. Ἄραγε ποιά θά 'ναι αὐτή;»

Τό θεατράκι τῶν 150 θέσεων στήν Πλάκα κάθε βράδυ ἔχει κόσμο, κάποτε γεμίζει κιόλας. Ὅλοι οἱ θεατές, πού τό ἐπισκέπτονται, τρέχουν ἴσως νά προλάβουν τό θέαμα, νά ξαναδοῦν τήν ἀγαπημένη μορφή, νά διασκεδάσουν, μά καί νά θαυμάσουν μιά τέχνη, πού μέρα μέ τή μέρα χάνεται.

«Ἔχω κάνει πολλές παραστάσεις καί στό ἐξωτερικό μέ τό θεατράκι μου,» λέει ὁ Χαρίδημος. Στό Μεξικό, πού πῆγα τίς προάλλες ἦταν πολύ συγκινητική ἡ ὑποδοχή τοῦ κόσμου. Πρίν λίγες μέρες ἤταν ἐδῶ κάποιοι ἀπ' τό ραδιοφωνικό σταθμό τῆς Αὐστραλίας. Ἠχογράφησαν τήν παράστασή μου καί τήν ἄκουσαν στήν Αὐστραλία οἱ ὁμογενεῖς. Ἕνα μαράζι ἔχω μόνο τώρα πιά. Νά βρεθοῦν καινούριοι καραγκιοζοπαῖκτες γνήσιοι νά συνεχίσουν τή δουλειά μου...»

Ἕνας περιπλανώμενος ἀκόμη τεχνίτης τοῦ θεάτρου Σκιῶν εἶναι καί ὁ βετεράνος στό εἶδος του Π. Μιχόπουλος. «Κάνω τώρα ἕνα θεατράκι στό σπίτι μου, κοντά στό Ἡρώδειο, μᾶς λέει. Θά λειτουργεῖ τό χειμώνα μόνο. Ἀκόμη τώρα δουλεύω ἐδῶ κι ἐκεῖ. Μόνος μου τ' ἀποφασίζω καί πηγαίνω. Ποτέ δέν μέ κάλεσε ὁ Δῆμος στίς παραστάσεις, πού δίνει στίς γειτονιές. Ἔχει πάρει μόνιμους δικούς του. Σκεφτεῖτε πώς ἕνας ὑπάλληλος τοῦ Δήμου στήν Καλλιθέα τώρα δουλεύει σάν καραγκιοζοπαίκτης. Τί νά πεῖς! Ὅσο βαστᾶνε τά πόδια μου, δόξα τό Θεῶ δέν τούς ἔχω ἀνάγκη, οὔτε αὐτούς, οὔτε τίς ἐπιχορηγήσεις, πού δίνουν σέ τόσους ἄλλους. Γιά ἕνα νοιάζομαι μόνο, ποιός θά πάρει τήν τέχνη μου νά τή συνεχίσει ἄμα πεθάνω. Βλέπετε, ἡ κόρη μου, πού ξέρει τή δουλειά δέν θέλει νά τήν κάνει...»

Πίκρα, μεράκι καί πεῖσμα εἶναι ὅ,τι διακρίνει τούς σύγχρονους ἐνσαρκωτές τοῦ μύθου ἤ τῆς πραγματικῆς ἴσως μορφῆς τοῦ Καραγκιόζη. Καί πάντα θ' ἀκούσετε ἕνα μαράζι ἐκφρασμένο μέ τά λόγια «Ἄς μήν πεθάνει ὁ Καραγκιόζης μαζί μας, εἶναι κρίμα! Ἐμεῖς τοῦ ἀφερώσαμε τή ζωή μας, ἄς βρεθοῦν κι ἄλλοι νά τό κάνουν».

κουκίδες

● ● ● ΜΠΟΡΕΙ ἡ Εὐρώπη ν' ἀποκαλεῖται «γηραιά» ἀλλά τό ἐπίθετο αὐτό τῆς δίνει τό δικαίωμα νά διεκδικεῖ καί τόν τίτλο τῆς ὑγιέστερης ἠπείρου. Σέ μιά ἤπειρο, ὅπου οἱ ἄνθρωποι προλαβαίνουν νά γεράσουν, ἡ ὑγεία εἶναι τό κυριότερο χαρακτηριστικό της. Ἡ Εὐρώπη, λοιπόν, εἶναι ἡ ἤπειρος μέ τό μεγαλύτερο ποσοστό ἡλικιωμένων. Ἀπό τό 478 ἑκατομμύρια τοῦ πληθυσμοῦ της, τό 12% ἔχει ὑπερβεῖ τό 65ο ἔτος τῆς ἡλικίας. Γεγονός, πού φανερώνει ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι δέν μαστίζονται ἀπό θανατηφόρες ἀρρώστιες καί ζοῦν πολλά χρόνια. Ἀντίθετα, ἡ Ἀφρική εἶναι ἡ ἤπειρος τῆς νεότητας. Ἐκεῖ μόνο 3% τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ἡλικιωμένοι! Στή Γκανά π.χ., τό 47% τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι κάτω τῶν 15 χρόνων, ἐνῶ στήν Ἀσία καί στή νότια Ἀμερική, στήν ἴδια κατηγορία ἡλικίας ἀνήκει ὁ μισός σχεδόν πληθυσμός. Μιά σχετική ἀναλογία μέ τούς Εὐρωπαίους ὑπάρχει φυσικά καί στή χώρα μας, ὅπου τό ποσοστό ἡλικίας κυμαίνεται γύρω σέ ἐκεῖνα τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν.

● ● ● ΜΙΛΟΥΣΑΜΕ γιά τούς ἀνθρώπους πού ὑποφέρουν πολύ τώρα μέ τίς μεγάλες ζέστες. Αὐτοί εἶναι οἱ ὁμαλοί ἄνθρωποι. Ὑπάρχουν ὅμως καί οἱ ...βιτσιόζοι. Νά ψήνεται ἔξω τό αὐγό στήν πέτρα κι αὐτή ἀμπαρωμένοι στό σπίτι τους νά λούζονται στόν ἱδρώτα καί νά ...γελᾶνε! Δέν τούς πιάνει ἡ ζέστη μέ τίποτα. Βλέπουν τό θερμόμετρο στούς 36 βαθμούς καί ἀστράφτει τό μάτι τους: «"Αχ, ἀκόμα... 9 βαθμοί καί φτάνουμε στούς 45 – λένε – ἄντε, ἡ ὥρα ἡ καλή!..» Ἀρπάζουν μέ μανία τήν ἐφημερίδα στά χέρια τους, ὄχι γιά νά τή χρησιμοποιήσουν γιά βεντάλια, ἀλλά γιά νά πληροφορηθοῦν μέ ἀγωνία πόσα ἄτομα ἔπαθαν ἡλίαση καί πόσα ἀνακοπή. «Μόνο τρία; ἀποροῦν. "Ε, δέν εἶναι αὐτό καλοκαίρι φέτος!..» Νομίζουμε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί τά ἴδια θά λένε καί τόν χειμώνα: «Μόνο 2 βαθμοί ὑπό τό μηδέν, μόνο δέκα ἄτομα καταπλακώθηκαν ἀπ' τά χιόνια; Σαχλαμάρα χειμώνας!». Κατά βάθος ἡ «περδικούλα» τους τό ξέρει, ὑποφέρουν ἀλλά τό χαίρονται, τούς πάει, «τή βρίσκουν». Αὐτοαλγολαγνεία. Μαζωχισμός ἀξιώσεων. Τούς ἴδιους μπορεῖτε νά τούς δεῖτε νά γελᾶνε σέ κηδεία ἤ νά κλαῖνε σέ γάμο. Σταθερός ἦταν ἀνέκαθεν ὁ ἀριθμός τῶν «τύπων», πού δέν ἀφήνουν κηδεία γιά κηδεία – ἀγνώστων νεκρῶν – γιά νά τό «ἀπολαύσουν». Αὐτούς τούς Ἀθηναίους, μάλιστα παλιά, ὁ Σπύρος Μελᾶς, σέ χρονογράφημά του εἶχε ὀνομάσει χαριτολογώντας... «κηδαθήναιους!».

● ● ● ΣΟΥΠΕΡ «μαζώχα» κι ὁ «τύπος» τοῦ ἀνέκδοτου, πού μᾶς ἔρχεται στό νοῦ, ἀναζητώντας τήν τέλεια ἱκανοποίηση τοῦ βίτσιου του καί τόν τέλειο σαδιστή, καταλήγει – καθ' ὑπόδειξη εἰδημόνων – σέ σκοτεινό κι ἔρημο σκωτσέζικο πύργο, μιά θυελλώδη νύχτα κάποιου Γενάρη. Φτάνει σέ μιά αἴθουσα φωτισμένη μέ κεριά, γεμάτη στούς τοίχους ἀπό ὄργανα βασανισμοῦ, σουβλιά, καρφιά, μαχαίρια, τρυπάνια, τσιμπίδες, ἀλυσίδες, λοστούς, κεφαλοθραῦστες. Ὄρθιος πάνω ἀπό ἕνα σιδερένιο τραπέζι, ἕνας λιγνός μαυροφορεμένος ἄντρας, μέ μάσκα καί ψηλό καπέλο, διατάσσει ἀμέσως βραχνά τό μαζωχιστή μας: «Γδύσου καί ξάπλωσε!..» "Αχ, ναί – λέει ὁ ἄλλος – ἄχ, μάλιστα κύριε ἀγριοσαδιστή μου, κάνω ὅσο μπορῶ πιό γρήγορα!..».

Ξαπλώνει στό κρεβάτι ὁ «τύπος» μας καί περιμένει νά βρεθεῖ στόν παράδεισο τοῦ τέλειου, τοῦ μοναδικοῦ, τοῦ πρωτόγνωρου γι' αὐτόν, βαθύτατου πόνου. Παροτρύνει κιόλας: «"Αχ, ἐλᾶτε, ἐλᾶτε τώρα, βασανίστε με πάρα πολύ, βασανίστε με!» Κι ὁ σαδιστής τότε ἀπό πάνω του, κουνώντας τό δάχτυλό του: «"Οχι!..» «"Αασαχ!» «"Οχιιι!..» «Γιατί μοῦ τό κάνετε αὐτοοό;» «"Οχιιιι!..» «Κάντε μέ νά μαρτυρήσω καί μή μέ... βασανίζετε ἔτσι ἄλλοο» «Ποτέ! "Οχι!..» (Γιατί ὅμως ἐδῶ πού τά λέμε νά κάνει τόσα ἔξοδα καί νά ταξιδέψει ὁ μαζωχιστής μας στή Σκωτία, γιά τήν τέλεια ἱκανοποίηση τοῦ βίτσιου του; Δέν καθότανε στήν Ἑλλάδα καί νά 'κανε μιά βολτούλα ἀπ' τή Βουλή, ν' ἀκούσει... τόν κ. Κουτσόγιωργα;).

● ● ● ΛΕΝΕ, ὅτι ἀπό τό εἰδικό σχῆμα, πού παίρνει τό σῶμα καί τό πτίλωμα τοῦ κουνουπιοῦ, γιά νά ἐφαρμόσει τό ἀριστοτεχνικό λούπινγκ του κατά τοῦ στόχου του πῆραν τό βασικό σχέδιο καί ἔφτιαξαν οἱ Γερμανοί τεχνικοί τῆς «Λουτβάφε» στό β' παγκόσμιο πόλεμο, τά περίφημα «στούκας». Τά ὁποῖα μέ τίς κάθετες ἐφορμήσεις τους ὄχι μόνο εἶχαν σκορπίσει γιά τέσσερα, σχεδόν, χρόνια τόν ὄλεθρο στούς Συμμάχους ἀλλά παρά λίγο νά χαρίσουν στόν Χίτλερ καί τή νίκη τοῦ πολέμου. (Τόν Ἰούλιο τοῦ 1941 ἡ βρετανική ἀεροπορία εἶχε τσακιστεῖ καί ἡ ρωσική ἀποδεκατιστεῖ, καθώς τά γερμανικά τάνκς προήλαυναν σέ τρία μέτωπα, στό Λένινγκραντ, στή Μόσχα καί τό Κίεβο, ἔχοντας καταλάβει σχεδόν ὅλη τήν Εὐρωπαϊκή Ρωσία. Κι ἄν δέν ἔριχνε τότε τό λάσο του ὁ Ροῦσβελτ ν' ἁρπάξει τό ναζιστικό ταῦρο ἀπό τά κέρατα σήμερα στό Στρασβοῦργο τίς Κυριακές, οἱ μπάντες ἀντί γιά τόν ὕμνο τῆς Εὐρώπης, θά παίζανε τό ... «ὁλαρία – ὁλαρά!»)

● ● ● ΑΝ ΥΠΟΒΑΛΟΜΕ ἄτομα σέ θόρυβο ὁρισμένης ἔντασης καί συχνότητας, παρατηροῦμε ὑπέρταση πού ἐξαλείφεται λίγα λεπτά μετά τήν ἔκθεση στό θόρυβο, λένε οἱ ἐπιστήμονες. Καί δίνουν ἕνα παράδειγμα: "Αν κουνήσουμε ἕναν ἁρμαθό κλειδιά πάνω σ' ἕνα κλουβί μέ ποντίκια προκαλοῦμε ἐκπληκτικές κρίσης σέ ὁρισμένα ἀπ' αὐτά...

βενζινάδικα

Περιοχῆς Ἀθηνῶν

ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ: Σουηδίας 49 Μαράσλειον – Ὁμήρου 25 Ἰουλιανοῦ 42 Ζαΐμη 35 – Λ. Ἀλεξάνδρας 66 – Χαρ. Τρικούπη 56 – Πειραιῶς 44 καί Ἀγησιλάου – Δομοκοῦ (στ. Λαρίσης) – Ναυαρίνου 3 (πάρ. Χαρ. Τρικούπη) (προαιρ. μετά τήν 22.00 ὥρα).

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ – ΙΛΙΣΙΑ – ΖΩΓΡΑΦΟΥ – ΠΑΓΚΡΑΤΙ – ΒΥΡΩΝ: Μιχαλακοπούλου καί Ἀλεξανδρουπόλεως – Μεσογείων 124 (προαιρ. μετά τήν 24.00 ὥρα) – Πανόρμου 15 (προαιρ. μετά τήν 24.00 ὥρα) – Αἰγινήτου 4 Ἀμπελόκηποι – Φιλολάου 18 Παγκράτι – Ν. Ἐλβετίας 13 – Πτολεμαίων καί Ἀμόντα 7.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ – ΜΠΟΥΡΝΑΖΙ – ΣΕΠΟΛΙΑ – ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ – ΤΑΥΡΟΣ – ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ: Ἱερά Ὁδός 80 – Λένορμαν 198 – Πειραιῶς 201 (προαιρ. μετά τήν 24.00 ὥραν) – 25ης Μαρτίου 32 Ταῦρος – Λ. Ἀθηνῶν 124 – Σολωμοῦ 15 Μπουρνάζι – Θηβῶν καί Σαγγαρίου Περιστέρι – Δυρραχίου 72 Ἀγ. Μελέτιος – Χίου καί Ρ. Φερραίου Μπουρνάζι.

ΚΟΥΚΑΚΙ – ΚΑΛΛΙΘΕΑ – ΑΜΦΙΘΕΑ – Ν. ΣΜΥΡΝΗ – ΑΛΙΜΟΣ – Π. ΦΑΛΗΡΟ –